

Odată, când Molly se afla în acel loc și nici eu nu eram prea bine – s-o spunem pe șleau, nici eu nu eram în toate mințile –, într-o seară am fost acasă la prietenul meu Alfredo, eram un grup de prieteni, beam și ascultam discuri. Nu-mi mai păsa de mine. Tot ce se putuse întâmpla, m-am gândit, se întâmplase. Nu-mi mai găseam echilibrul. Mă simțeam pierdut. Deci eram acasă la Alfredo. Toți pereții casei erau plini de tablourile lui cu păsări și animale tropicale, dar mai erau tablouri și în celelalte camere, rezemate de picioarele meselor sau de biblioteci, chiar și pe veranda din spatele casei. Bucătăria ținea loc de atelier, iar eu stăteam la masa din bucătărie cu o băutură în față. Un șevalet era așezat paralel cu fereastra care dădea spre alee; tuburi de vopsea îndoite, o paletă și câteva pensule zăceau la capătul mesei. Alfredo era lângă blat, câțiva pași mai încolo, își turna ceva de băut. Îmi plăcea aspectul neîngrijit al micii lui bucătării. Muzica din sufragerie era dată tare și umplea casa cu atâta sunet încât vibrau geamurile din bucătărie. Dintr-odată am început să tremur. Mai întâi au început să-mi tremure mâinile, apoi brațele și umerii. Au început

să-mi clănțane și dinții. Nici nu mai puteam ține paharul în mână.

— Ce se întâmplă, omule? a zis Alfredo când s-a întors și a văzut în ce stare sunt. Hei, ce ai? Ce-ai pățit?

Nu puteam să-i spun. Ce să-i fi spus? Credeam că am vreo criză. Abia am reușit să dau din umeri.

Alfredo s-a apropiat, și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine la masă. Și-a pus mâna lui mare de pictor pe umărul meu. Tremuram în continuare. Simțea și el cum tremuram.

— Ce se întâmplă cu tine, omule? Îmi pare rău că treci prin asta, omule. Știu că e nasol de tot.

După care a zis că-mi face o *menudo*. A zis că mi-ar prinde bine în starea în care mă aflui.

— E bună la nervi, omule, a zis. Te calmează pe loc.

Avea toate ingredientele necesare pentru *menudo*, a spus, și oricum voia să gătească așa ceva.

— Ascultă-mă. Ascultă ce zic, omule. Acum eu sunt familia ta, a mai zis Alfredo.

Era două noaptea, eram beți, mai erau și alți oameni beți în casă, iar difuzoarele bubuiau. Dar Alfredo a deschis frigiderul și a scos ceva de acolo. A închis ușa frigiderului și a căutat în congelator.

A scos de acolo un pachet. Apoi s-a uitat prin dulapuri. A scos o oală din dulapul de sub chiuvetă și era pregătit.

Burtă de vită. A început cu burta și cu vreo patru litri de apă. Apoi a tăiat ceapa și a pus-o în oală când apa a început să dea în clocot. A adăugat cârnați chorizo, apoi a aruncat boabe de piper în apa clocotită și a presărat niște pudră de chili. Apoi a venit rândul uleiului de măsline. A deschis o cutie mare de sos de roșii și a turnat-o înăuntru. A adăugat căței de usturoi, câteva felii de pâine albă, sare și suc de lămâie. A mai deschis o cutie – era porumb – și a turnat-o în oală. După ce a pus-o pe toată, a dat focul la mic și a acoperit oala cu un capac.

Îl urmăream. Stăteam acolo tremurând în timp ce Alfredo gătea *menudo* la aragaz vorbindu-mi – habar n-aveam ce zicea – și, uneori, dădea din cap sau fluiera pentru sine. Din când în când, mai intrau oameni în bucătărie să ia bere. Dar Alfredo își vedea serios de treaba lui. De parcă ar fi fost acasă, în Morelia, gătind *menudo* de Anul Nou pentru familia lui.

Oamenii mai rămâneau prin bucătărie, glumind, dar Alfredo nu le răspundea la glume când ei îl